

६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ इति सौमिके पर्वणि नैलकंठीये भारते भावदीपि चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥ ॥ ७ ॥
देवताभ्यो नमस्कृत्य गुरुभ्यश्चैव सर्वशः ॥ उत्ससर्ज शिवं ध्यायन्नखमखेण शाम्यतां ॥ ६ ॥ ततस्तदं संहसा स्तुष्टं गीडीवधन्वना ॥ प्रज्ज्वालमहाविष्मद्युगांता
नलसन्निभं ॥ ७ ॥ तथैव द्रोणपुत्रस्य तदखं तिग्मतेजसः ॥ प्रज्ज्वालमहाज्वालं तेजो मंडलसंघतं ॥ ८ ॥ निर्घाता बहवश्चासन् ये तुरुल्काः सहस्रशः ॥ महद्भयं च भू-
तानां सर्वेषां समजायत ॥ ९ ॥ सशब्दमभवद्भ्यो मज्ज्वाला मालाकुलं भृशं ॥ चचाल च महीकृत्स्ना सपर्वतवनद्भुमा ॥ १० ॥ ते त्वस्वतेजसी लोकां स्तापयंती व्यवस्थि-
ते ॥ महर्षीसहितौ तत्र दर्शयामास तुस्तदा ॥ ११ ॥ नारदः सर्वभूतात्मा भरतानां पितामहः ॥ उभौ शमयितुं वीरौ भारद्वाजधनंजयौ ॥ १२ ॥ तौ मुनी सर्वधर्मज्ञौ स-
र्वभूतहितैषिणौ ॥ दीप्तयोरखयोर्मध्ये स्थितौ परमतेजसौ ॥ १३ ॥ तदंतरमथाधृष्यावुपगम्य शस्विनौ ॥ आस्तामृषिवरै तत्र ज्वलिता विवपावकौ ॥ १४ ॥ प्रा-
णभृद्भिरनाधृष्यौ देवदानवसंमतौ ॥ अखतेजः शमयितुं लोकानां हितकाम्यया ॥ १५ ॥ ऋषी ऊचतुः नानाशस्त्रविदः पूर्वैरेप्यतीता महारथाः ॥ नैतदखं
मनुष्येषु तैः प्रयुक्तं कथंचन ॥ किमिदं साहसं वीरौ कृतवन्तौ महात्ययं ॥ १६ ॥ इति श्रीमहाभारते सौमिके पर्वणि ऐषीके पर्वणि अर्जुनास्त्रत्यागे चतुर्दशोऽध्यायः
॥ १४ ॥ ॥ ७ ॥ वैशंपायन उवाच हृष्ये वनरशार्दूलताविघ्निसमतेजसौ ॥ संजहार शरं दिव्यं त्वरमाणो धनंजयः ॥ १ ॥ उवाच भरत श्रेष्ठ ताव-
षी प्रांजलिस्तदा ॥ प्रमुक्तमखमखेण शाम्यतामिति वैमया ॥ २ ॥ संहृते परमाखेस्मिन् सर्वानस्मान् शेषतः ॥ पापकर्माधुवंद्रौणिः प्रधक्ष्यत्यस्वतेजसा ॥ ३ ॥ यद-
त्र हितमस्माकं लोकानां चैव सर्वथा ॥ भवंतौ देवसंकाशौ तथा संमतुमर्हतः ॥ ४ ॥ इत्युक्त्वा संजहारा खं पुनरेव धनंजयः ॥ संहारो दुष्करस्तस्य देवैरपि हि संयुगे ॥ ५ ॥
विस्तृष्टस्य रणे तस्य परमाखस्य संग्रहे ॥ अशक्तः पांडवादन्यः साक्षादपिशतक्रतुः ॥ ६ ॥ ब्रह्मतेजोद्भवं तद्विस्तृष्टमकृतात्मना ॥ न शक्यमावर्त्तयितुं ब्रह्मचारिव्र-
तार्हते ॥ ७ ॥ अर्चीर्णब्रह्मचर्योयः स्तुष्ट्वा वर्त्तयते पुनः ॥ तदखं सानुबंधस्य मर्धानंतस्य क्रतुः ॥ ८ ॥ ब्रह्मचारी ब्रतीचापि दुरवापमवाप्यत ॥ परमव्यसनार्त्तोपि
नार्जुनो खं व्यमुंचत ॥ ९ ॥ सत्यव्रतधरः शूरो ब्रह्मचारी च पांडवः ॥ गुरुवर्त्तचित्तेनाखं संजहारार्जुनः पुनः ॥ १० ॥ द्रौणिरेप्यथ संग्रहे तद्वीर्यपुनः स्थितौ ॥ न श-
शाकपुनर्घोरमखं संहर्तुमोजसा ॥ ११ ॥ अशक्तः प्रति संहारे परमाखस्य संयुगे ॥ द्रौणिर्दीनमनाराज नैव पायनमभाषत ॥ १२ ॥
दृष्ट्वेति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ आवर्त्तयते उपसंहरति इतेनार्जुनस्याखमुपसंहरति इति ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥